

Nd.

201. Lög

um tannlækningar.

(Afgreidd frá Nd. 23. mars).

A. Skilyrði fyrir tannlækningaleyfi.

1. gr.

Rjett til að fara með sjálfstæðar tannlækningar hjer á landi hefir aðeins sá, er fullnægir eftirfarandi skilyrðum:

1. Hefir lokið tannlækningaprófi í tannlæknaskóla, er viðurkendur er af heilbrigðisstjórn ríkisins.
2. Talar og skilur fullkomlega íslenska tungu.
3. Hefir að afloknu prófi (ef námstími skólans er aðeins 3 ár) verið að minsta kosti eitt ár aðstoðarmaður við lækningar hjá viðurkendum tannlækni hjer á landi, eða á annan hátt aflað sjer álíka þekkingar og reynslu í tannlækningum, að álitu heilbrigðisstjórnar.
4. Hefir óflekkað mannorð.

Sá, er æskir tannlækningaleyfis, skal færa heilbrigðisstjórn sönnur á, að framangreindum skilyrðum sje fullnægt. Einnig skal hann undirrita drengskaparheit, stílað að fyrirmælum heilbrigðisstjórnar, nm að gæta fnllrar tannlæknis-skyldu í starfi sínu.

Sá, er fullnægir fyrsta skilyrðinn, getur haft á hendi aðstoðartannlækningar, og með leyfi landlæknis getur hann um stundarsakir gegnt störfum sjálfstæðra tannlækna í forföllum þeirra.

2. gr.

Peir læknar, sem hafa alment lækningaleyfi, mega ekki kalla starf sitt tannlækningar, þótt þeir stnndi þær, nema þeir hafi annaðhvort lokið tannlæknaprófi eða einhverju slíku sjerprófi, sem heilbrigðisstjórn metur gilt.

Dómsmálaráðuneytið getur þó fyrst um sinn, með ráði landlæknis, veitt undanþágu frá þessu, ef sjerstakar ástæður ern fyrir hendi.

B. Starfssvið tannlækna.

3. gr.

Starfssvið tannlækna tekur yfir meðferð á allskonar tannsyki, þar með

talið allskonar tannfyllingar, tannútdráttur og brota, tannhreinsun með verk-
færum eða lyfjum, lagfæring óreglulegra tanna og tannrjettingar, að brúfesta
tennr og tanngarða (crown- and bridgework) o. s. frv., og ennfremur meðferð
kvilla í slímhimnn munnnsins, tannholdi og kjálkum, er af tannsyki stafa.

Tannlæknm er heimilt að beita allskouar deyfingum á tönnum, tann-
holdi og kjálkum, en svæfing (narcose) skal beitt af lækni, er alment lækninga-
leyfi hefir, eða af tannlækni að honnm viðstöddum.

4. gr.

Öllum öðrum en tannlæknm, eða þeim, er tannlækningaleyfi hafa, er
óheimilt að setja gervitennur og tanngarða í menn. Þetta nær ekki til lækna, ef
þeir sanna fyrir heilbrigðisstjórninni, að þeir hafi aflað sjer nægilegrar þekkingar
í þessari grein.

5. gr.

Tannlæknm er heimilt að afla sjer með lyfseðlum allra þeirra lyfja,
sem þeir þarfnast við lækningar sínar, og nota þau tæki og hjálparmeðul, er
fram koma á hverjum tíma, ef þeir þurfa við starfa sinn.

C. Almenn ákvæði.

6. gr.

Tannlæknar lúta eftirliti heilbrigðisstjórnar ríkisins. Skyldir eru þeir til
að gefa landlækni skýrslu nm, hvar þeir reka starfa sinn.

7. gr.

Óheimilt er þeim, er ekki hafa tannlækningaleyfi, að auglýsa, að þeir
fáiist við tannlækningar, ísetning tanna, deyfingar eða lyfjanotkun til tannlæk-
ninga, eða bjóðast til þess á annan hátt.

8. gr.

Brot gegn lögum þessum varða sektum, frá 50—1000 krónum, eða ein-
földu fangelsi, alt að 6 mánuðum, ef miklar sakir eru, enda sje brotið ekki svo
vaxið, að það heyri undir hin almennu hegningarlög. Skulu sektir renna í ríkissjóð.

Með mál út af brotum gegn lögum þessum skal farið sem almenn
lögreglumál.

9. gr.

Verði tannlæknir sannur að sök og dæmdur til refsingar fyrir athæfi, er
svírðilegt er að almenningsáliti, skal hann sviftur rjetti til þess að fara með
tannlækningar.

10. gr.

Lög þessi ná ekki til þeirra lækna, sem nú stunda tannlækningar, nje
heldnr til þeirra, sem nú hafa takmarkað tannlækningaleyfi hjer á landi.